

Ooit moeten we
kleur bekennen

ISBN: 9789464180886

Titel: *Ooit moeten we kleur bekennen*

Schrijver: Joyce Augustyns

© 2020, Joyce Augustyns

In eigen beheer uitgegeven

Instagram: joyceaugustyns_mamateur

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door print-outs, kopieën, of op welke manier dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

De personages in dit boek zijn verzonnen. Elke gelijkenis met levende en/of overleden personen of gebeurtenissen berust louter op toeval.

Allow yourself to be a beginner.
No one starts off being excellent.

Voorwoord

Tijdens de laatste weken van mijn zwangerschap had de behandelend arts me rust voorgeschreven. De eerste dagen vond ik die me-time heel erg fijn, maar na enkele boeken te hebben uitgelezen en verschillende series te hebben gekeken, begon ik me meer en meer te vervelen. Ik surfte op het internet op zoek naar afleiding en kwam op een schrijversplatform terecht. Daar werd verteld dat schrijven een prachtig en ontspannend tijdverdrijf kan zijn. Ik vond het wel een leuke gedachte om mijn eigen verhaal te schrijven, al kwam nog niet bij me op om ook daadwerkelijk iets te publiceren. Ik kijk heel erg graag misdaadseries en ik lees ook vooral thrillers dus zo was een genre voor mijn boek dan ook snel gekozen.

Ook tijdens mijn zwangerschapsverlof na de geboorte van Ana vond ik schrijven heel erg prettig. Ik had het gevoel dat ik naast de zorg voor een klein babymeisje op deze manier ook nog tijd voor mezelf vrijmaakte.

Enkele maanden nadat Ana geboren was, werd ik zwanger van ons zoontje Vincent. Gedurende deze zwangerschap had ik zeer veel last van misselijkheid. De eerste zes maanden waren hels, maar toch probeerde ik op de goede momenten tijd vrij te maken om verder te werken aan mijn verhaal, en dit ben ik blijven doen.

Voor mij is schrijven een moment dat ik even helemaal voor mezelf heb. Ik ben dan niet 'vrouw van, mama van' maar gewoon Joyce die spannende verhaallijnen fantaseert. Ik ben er op de gekste momenten mee bezig. Nieuwe ideeën bedenken, gaat als vanzelf. Tijdens een ellenlange file denk ik na over de perfecte moord, en op een verlaten weg kan ik het niet laten om luidop tegen mijn man te zeggen: 'Dit zou de ideale plek zijn om een lijk te dumpen.' Hij kijkt me nog steeds elke keer raar aan. Ook het schrijven zelf gebeurt op de vreemdste plaatsen en momenten. Ik schrijf vooral op mijn smartphone en dan vaak nog even in de wachtkamer bij de huisdokter als ik weer eens met één van de kleintjes op controle moet. #mamaleven

Ik vind het ontzettend spannend om dit eerste verhaal met de buitenwereld te delen. Als ik eerlijk ben, vind ik het zelfs eng. Mijn echtgenoot, ouders en beste vrienden weten nog maar sinds enkele maanden dat ik aan het schrijven was. Ze vonden het allemaal wel leuk, maar tegelijk vooral grappig! Ik ben doodsbenuwd voor de reacties, maar natuurlijk ook ontzettend benieuwd. Op voorhand wil ik graag iedereen bedanken die tijd wil vrijmaken om mijn boek te lezen.

Nog een leuk weetje: ben je benieuwd waarom ik gekozen heb voor een lijkschouwer als hoofdpersonage? Als je veel misdaadseries of -boeken tot je neemt, dan weet je dat zulke verhalen vaak worden verteld vanuit het perspectief van

een onderzoeker, een agent of een hoofdinspecteur. Van kinds af aan ben ik echter juist gefascineerd geweest door lijkschouwers en de forensische wetenschap. In series en verhalen zijn het altijd deze personen die mijn aandacht trekken, dus zo is Delphine in mijn fantasie tot leven gekomen!

Veel leesplezier, kus Joyce

Hoofdstuk 1

Vlucht

Ik word angstig wakker, schrikkend van de wekker die afgaat op mijn telefoon. Net zoals alle andere keren dat ik op reis vertrok, heb ik een nachtmerrie gehad in de uren voor vertrek. De bekende nachtmerrie dat ik mijn paspoort thuis had laten liggen en dat de luchthavenbeveiliging me staande hield, zodat ik mijn vlucht miste en een leuke vakantie aan mijn neus voorbij zag gaan.

Acht voor vier, ik moet voortmaken. Elena haalt me over een halfuurtje op, want we hebben om vijf uur afgesproken met Laurence en Charlotte in de vertrekhal van Brussels Airport.

Enkele jaren geleden hebben we als vriendinnengroepje afgesproken dat we elk jaar de tijd nemen om samen een paar dagen naar het buitenland te trekken, meestal om te genieten van een korte strandvakantie, maar soms ook voor een stedentrip. Dit jaar was het puzzelen om iedereen vrij te krijgen, zeker nu Elena mama geworden is van een flinke zoon, Oscar, ondertussen alweer zeven maanden oud.

Elena is de moederkloek van ons groepje, altijd al geweest. Ze is al tijden samen met haar jeugdliefde Max, en ze was de eerste die ging samenwonen, trouwde en mama werd. Altijd heeft ze Laurence, Charlotte en mezelf bijgestaan met moederlijke wijsheid en raad. Ze is een klassieke schoonheid: bruin haar, groene ogen, één meter drieënzeventig lang, slank gebouwd en altijd elegant gekleed.

Ons groepje kent elkaar van de universiteit in Leuven. Hoewel we zijn afgestudeerd in verschillende richtingen, kruisten onze paden elkaar tijdens het studentenleven. Allemaal werkten we in studentenbar De Louvain als barvrouw of serveerster. We moesten allen onze studie volledig of gedeeltelijk zelf bekostigen, dus vandaar dat we een bijbaantje hadden.

Nog snel even douchen en controleren of ik iets moet weggooien uit de koelkast. Mijn reiskoffer staat klaar in de gang van mijn appartement, en net als vorige keren check ik een laatste keer of mijn reispaspoort, bankkaarten en vliegtickets in mijn handtas zitten. Soms vraag ik me af of ik de enige ben met zulke dwangmatige handelingen. Achttien over vier, alles in orde en gedubbelcheckt, klaar om te vertrekken. Mijn telefoon gaat over, het is een appje van Elena: *'Ik ben er.'* Ik pak mijn reiskoffer en handtas, en ik sluit af.

Tijd om te genieten van een welverdiende vakantie in Cuba. Deze reis is een heel stuk verder en duurer dan onze

eerdere tripjes, maar we waren het eens over de bestemming; dit was het vijfde jaar op rij dat we onze vriendinnentrip organiseerden, en het mocht eens iets specialer zijn.

Ik neem de lift naar het gelijkvloers van het appartementsgebouw waar ik inmiddels een jaar woon. Het is gelegen in centrum Leuven, op fietsafstand van het Universitair Ziekenhuis. Ik werk daar nu anderhalf jaar als gerechtelijk forensisch patholoog.

Ik zie Elena's wagen staan en zet mijn bagage in de kofferbak. Het is nog donker als ik vooraan instap.

'Goeiemorgen Delphi, klaar voor een weekje onverstoorde rust en plezier?' vraagt Elena.

'Helemaal, ik heb er nood aan. Lukte het vanochtend om afscheid te nemen van de kleine Oscar?'

'Mijn moederhart begaf het zowat, maar ik weet dat hij bij Max in goede handen is, dus dat geeft me wat rust. Hou me wel in de gaten!'

'Waarom?' vraag ik.

'Zodat ik niet de hele tijd met mijn telefoon Max lig te stalken vanop mijn strandstoel!'

We moeten lachen, want we weten allebei dat Elena hiertoe in staat is.

De rit naar Brussels Airport duurt een twintigtal minuten. Elena parkeert haar wagen in een betaalparking en

vandaar worden we met een pendelbus naar de vertrekhal gebracht.

‘Dat heb je weer goed geregeld, Elena. Vlotjes en efficiënt zoals altijd,’ zeg ik met een glimlach op mijn gezicht.

Elena is al jaren mijn rots in de branding, en van de drie vriendinnen is zij degene met wie ik enkel een blik hoeft te wisselen om te weten wat ze denkt.

We wandelen net de vertrekhal van het luchthavengebouw binnen of daar komt Charlotte op ons toe huppelen. Ze lijkt wel een op hol geslagen tiener die voor het eerst alleen op reis mag.

Charlotte geniet van het vrijgezellenbestaan en heeft al heel veel gereisd. Ze heeft bedrijfsmanagement gestudeerd, afstudeerrichting marketing, en ze is de losbol van ons groepje. Zijzelf noemt zich liever ‘levensgenieter’. Ze is enkele maanden op Erasmus geweest in Australië, en ondertussen heeft ze zich opgewerkt tot Streaming & Category Manager bij ’s werelds meest toonaangevende muziekbedrijf, MusicSpot. Ze reist elke tweede en vierde week van de maand af naar steden als Los Angeles, New York en Sydney om muziek aan te kopen die dan in België gedistribueerd zal worden.

‘Delphi, Elena, jullie zijn er! Kom, Laurence staat al te wachten aan de incheckbalie!’ roept Charlotte vol enthousiasme, en ze geeft ons een liefdevolle kus op de wang.

We volgen haar gedwee naar de balie, waar we Laurence inderdaad zien staan.

‘Komaan, dames, we checken snel onze bagage in, dan kunnen we naar de gates. Ik heb wel zin in een lekker kopje koffie.’ zegt Laurence.

We checken apart onze bagage in en gaan door naar de douane, waar iedereen zonder problemen gecontroleerd wordt. Ik ga als laatste door de metaaldetector en zie de anderen wachten aan de andere kant. Oef, die nachtmerrie is gelukkig niet uitgekomen, denk ik bij mezelf met een lachje.

Nu we allemaal door de douane zijn, zakken we af naar een koffiebar, waar we vol opwinding bespreken wat we allemaal willen doen of juist níét willen doen op Cuba.

Een klein uurtje later stappen we door naar gate 51, vluchtnummer HA6489. Ons vertrek is voorzien om tien over acht, en de gate zal vijfendertig minuten eerder sluiten. Gelukkig is het een rechtstreekse vlucht naar Havana. We zijn ruim op tijd en nemen plaats op de stoeltjes in de gate.

Het vliegtuig vult zich met passagiers en handbagages. Ik zit al helemaal klaar om te vertrekken, met de veiligheidsriemen vastgeklikt. We hebben de vliegtuigplaatsen 12A, 12B, 12C, 12D gereserveerd. Ik zit graag aan het gangpad en heb daarom zitje 12B gekozen. Laurence zit naast me op 12A. Aan de andere kant van het pad zitten Elena en Charlotte. Charlotte hebben we

eigenlijk altijd Charlie genoemd, een bijnaam die ze volgens mij zelf heeft gekozen. We hebben Charlie ‘toevallig’ op stoeltje 12D laten inchecken, aangezien er naast haar nog twee stoelen bezet zijn en zij het helemaal niet erg vindt om met vreemden te praten.

Ikzelf vind het leuk om naar de instappende medepassagiers te kijken en me dan voor te stellen hoe hun leven eruitziet. Daar komt bijvoorbeeld een succesvol zakenman aan boord. Waarom ik dit denk? Stijlvolle uitstraling, klassiek kostuum en als enige handbagage een laptop tas. Wel vreemd om enkel dat ding mee te nemen als handbagage, zeker met zo’n lange vlucht in het vooruitzicht.

Een slanke vrouw met prachtig krullend zwart haar, een jumpsuit en sneakers begroet de stewardess bij de ingang. Ze wandelt het gangpad door, en ineens besef ik dat ze me aankijkt met een doordringende, verbitterde blik. Waarschijnlijk geen ochtendmens, denk ik bij mezelf. Te vroeg moeten opstaan. Ze gaat me voorbij en neemt enkele rijen achter me plaats.

‘Paspoort nog steeds bij je?’ grapt Laurence.

‘Ja, ik hoop het. Anders zul je enkele dagen langer met me op Cuba moeten blijven! Niet dat ik dat erg zou vinden, hoor. Ik heb nood aan een beetje vakantie. Hoe was het op het werk? Nog nacht- en weekendshifts gehad?’

‘Ja, bijna elke dienst afgelopen week was ’s nachts of in het weekend. Het nadeel van de nieuweling te zijn

waarschijnlijk. Het went wel, maar het is toch aanpassen. Ik voel me soms een beetje een vampier, die leven ook 's nachts. Ik heb al enkele dagen geen zon meer gezien.'

Laurence is sinds kort spoedarts in het ziekenhuis waar ik ook werk, UZ Leuven. Ze heeft eerst enkele maanden in een ander uz gewerkt, maar toen kwam er een vacature vrij, en na een selectieprocedure werd ze aangenomen. Zoals iedere nieuweling krijgt ze nu eerst de slechtste werkroosters toebedeeld. Dat zal misschien nooit uitgesproken worden, maar iedere medewerker in een ziekenhuis kent deze regel.

Laurence is de kleinste van ons vriendengroepje. Ze is ongeveer één meter zestig groot, en als ik zie hoe ze patiënten op de brancard helpt te leggen, dan vraag ik me steeds af waar ze zoveel kracht vandaan haalt. Ze is erg sportief en houdt voornamelijk van langeafstandslopen, iets wat aan mij totaal niet besteed is. Ik hou meer van series kijken, koffiedrinken, languit in de zetel liggen en af en toe eens recreatief fietsen. Laurence gaat meestal gekleed volgens de laatste sportieve trends en probeert regelmatig om mij ook aan het sporten te krijgen, maar helaas, tot op heden is ze nog niet in haar opzet geslaagd. Zij en ik grappen er altijd over dat ze op een dag de ideale sport voor me zal vinden.

'Dus je sociaal leven staat op een laag pitje, als ik het zo hoor? Geen dates, geen etentjes... Niets?' vraag ik plagend.

‘Nee, maar grappig dat jij dat zegt! Jouw liefdesleven is nu ook niet om over naar huis te schrijven. Wanneer was jouw laatste date ook alweer, mevrouwtje de hopeloze romanticus?’

Het klopt, sinds mijn scheiding van Tom heb ik slechts een paar afspraakjes gehad, waaronder enkele blind dates. Uiteraard werden die georganiseerd door Elena en Charlie. Zij wilden me koste wat kost opnieuw zien daten.

Mijn scheiding van Tom is nu elf maanden geleden, en we zijn tweeënhalve jaar getrouwd geweest. Mijn hele leven viel in duigen toen ik ontdekte dat hij gokte en zijn eigen ouders bestal om zijn gokschulden te bekostigen. Ik had nooit iets gemerkt, ook niet op financieel vlak, totdat hij mijn wagen achter mijn rug verkocht. Zomaar, ineens. Ik kwam op een ochtend buiten, klaar om naar mijn werk te vertrekken, maar er stond geen auto meer voor de deur. Gelukkig waren we getrouwd met een huwelijkscontract. Niet omdat ik hem niet vertrouwde, maar voor later, mocht ik een eigen praktijk opstarten. Dat was volgens de notaris beter.

Onze scheiding was pijnlijk omdat we elkaar nog graag zagen, maar ik had geen vertrouwen meer in Tom. Hoe kon je meer dan vijf jaar met iemand samen zijn en toch een dubbelleven leiden? Door het bedrog stelde ik onze hele relatie in vraag, en dat hij over de hele zaak nogal afstandelijk deed maakte me woedend. Enkele weken nadat ik de harde waarheid had ontdekt, vroeg ik de scheiding aan.

Tom heeft inmiddels alle contact verbroken met zijn ouders, zijn broer en zijn zus, maar ik heb nog steeds een goede band met zijn vader en moeder, Liliane en Frederik. Niet dat ik elke week langsga, maar we spreken geregeld af om eens te lunchen of te dineren. Het zijn lieve, hartverwarmende mensen bij wie ik me vanaf minuut één helemaal thuis voelde.

‘Heeft iedereen zijn telefoon, laptop of tablet op de vliegtuigstand staan?’ vraagt Elena.

Na een vliegtuigreis van meer dan negen uur komen we aan op de luchthaven van Havana, en halen we onze reiskoffers op. Elena heeft een transfer geregeld naar een hotel in het centrum, Hotel Ambos Mundos. Het is bekend omdat schrijver Ernest Hemingway er enkele jaren heeft gewoond rond 1930.

Onderweg stuur ik mijn moeder een berichtje: *‘Hi mam, we zijn goed aangekomen in Havana. We zijn nu onderweg naar het hotel. Ik bel jou en papa morgenavond rond twaalf uur, jullie tijd. Is dat goed? We gaan daarna waarschijnlijk eten in een lokaal restaurantje.’*

Mijn ouders zijn telkens ongerust als ik op reis ben, ook al ben ik ouder dan dertig ondertussen. Ze zijn zelf niet gek op reizen, en zeker niet buiten Europa. Zelfs toen ik op kot zat tijdens mijn studie maakten ze zich altijd zorgen, ook al kwam ik vaak over huis om zoals elke student de vuile was te brengen,

propere kleren op te halen en een portie tupperwarebakjes vol maaltijden in ontvangst te nemen.

De receptioniste vraagt om onze paspoorten in gebrekkig Engels. We checken in en krijgen de sleutels van onze hotelkamers.

‘Liggen onze kamers naast elkaar? Ik heb kamernummer 23,’ zegt Charlotte.

‘Ik heb 16, jullie?’ vraag ik.

Elena en Laurence hebben nummers 27 en 28.

‘Geen probleem, ik red me wel,’ zeg ik.

‘Kom, laten we de kamers verkennen en de valiezen afzetten, dan kunnen we de stad in trekken!’ stelt Charlie voor.

‘Ik neem nog snel even een douche,’ zegt Elena. ‘Is het goed als we hier beneden afspreken om twee uur, plaatselijke tijd?’

‘Goed, perfect,’ zeg ik.

We lopen naar de lift. Die lijkt zijn beste jaren gehad te hebben, en ik voel de neiging me om te draaien en toch maar de trap te nemen.

‘Ik denk dat ik de trap ga nemen. Zie jullie straks!’

Ik sjouw mijn koffer de trap op tot op de eerste verdieping en ga op zoek naar kamer 16. De eerste indruk van de hotelkamer is: teleurstellend eenvoudig. Hij is ongeveer tien vierkante meter groot, er is geen raam en het ruikt er muf. Als

forensisch arts ben ik nogal wat geuren gewoon, maar deze is toch niet erg aangenaam om in te slapen.

De ruimte doet me denken aan een interventie van enkele maanden geleden. Ik was die zondagavond van wacht en werd opgeroepen bij een verdacht overlijden. Een man was door zijn burens gevonden nadat er al enkele dagen geen beweging was gezien in en rond zijn huis. Hij lag op de grond in de bijkeuken van zijn boerderij, een ruimte zonder ramen of verluchting. De geur van ontbinding hing al stevig in de lucht, een penetrant aroma van waterstofsulfide en methaan met een zweem van mercaptaan. En natuurlijk kropen er een hele hoop maden rond.

Ineens komt Charlotte mijn hotelkamer binnenstormen. 'Delphi, er is geen badkamer. Kijk, je hebt enkel een deur naar de gang. Je weet wat dat wil zeggen?'

Ik had het nog niet opgemerkt, maar het klopt wat Charlie zegt. 'Dat meen je niet,' antwoord ik. 'Zijn er gemeenschappelijke douches? Wat zei Elena?'

'Weet ik niet, ik heb haar niet meer gezien. Kom, we gaan naar haar hotelkamer.'

Na kort overleg in Elena's kamer ontdekken we dat er enkel gemeenschappelijke doucheruimtes zijn in dit hotel, een detail dat ze niet heeft opgemerkt tijdens het reserveren. Tot overmaat van ramp zijn het gedeelde badkamers waar zowel

mannen als vrouwen toegelaten worden. In Cuba is dit blijkbaar geen uitzondering.

‘Sorry, sorry,’ zegt Elena. ‘Ik heb echt geen idee hoe ik dit over het hoofd heb kunnen zien. Jullie weten dat ik normaal alles driedubbel controleer.’

‘Ach, Elena, het is niet erg. We blijven hier toch maar twee nachten, en wie weet komt Charlie een lekker bruingebrande backpacker tegen in de douches,’ grapt Laurence.

‘Een vakantieliefje is al even geleden, maar uiteraard mag dat worden toegevoegd aan mijn Cuba-ervaringen,’ lacht ze.

We gaan opnieuw naar onze kamers. Terwijl ik door de trappenhal wandel, bedenk ik me dat gemeenschappelijke doucheruimtes en dus gemeenschappelijke afvoerputjes eigenlijk tot mijn grootste nachtmerries behoren. Ik heb ze vaak om professionele reden doorzocht, en wat ik erin vond sprak tot de verbeelding. Ik voel een koude rilling over mijn rug lopen als ik eraan denk. Kom, Delphine, verman je. Het is maar enkele malen douchen, zo erg kan het niet zijn. Ik bedenk me dat ik teenslippers aan kan doen in de douche, dat zal de ervaring misschien al minder erg maken.

Elena heeft een hele namiddag uitgestippeld met activiteiten en bezienswaardigheden. Ik moet toegeven dat Cuba stilletjes aan mijn hart aan het veroveren is: de zon op mijn huid, de heerlijke kleuren van al die huizen en wagens, het fijne drukke gezelschap

van mijn vriendinnen. Het doet me deugd om me zo ontspannen te voelen.

We zitten in een paardenkoets. Een gids geeft ons een rondleiding door het centrum van Havana. Ik luister aandachtig en probeer zoveel indrukken in me op te nemen als ik kan.

‘Meneer, kunnen we even stoppen? Ik wil graag naar enkele souvenirwinkels,’ zegt Laurence in het Engels. ‘Vinden jullie dat goed?’

‘Natuurlijk.’

Laurence is degene wier loft overvol staat met spullen uit souvenirwinkels. Wanneer je bij haar thuis komt, is het altijd grappig om te zien dat ze echt moeite doet om structuur aan te brengen in de wanorde, maar het ziet er nog steeds uit als één grote chaos. De loft, die ze enkele maanden geleden heeft gekocht, moet eigenlijk gerenoveerd worden, maar dat lijkt een vijfjarenplan te worden.

Ik denk eraan dat ik een cadeautje voor mijn ouders moet meenemen, dat is traditie. Na elke reis, naar waar dan ook, brengen we een souvenir mee voor elkaar.

‘Last van de jetlag?’ vraagt Elena als we naar het straatje vol souvenirwinkels stappen.

‘Valt goed mee. Ik ben de onregelmatige uren wel gewoon. Jij?’

‘Wat vraag je nu? Ik slaap al enkele maanden maximaal drie uur onafgebroken vanwege Oscar. Dit is gewoonweg